

Emocije majke prirode

Nema sumnje, Budva je postala svetsko letovalište. Ovoga leta ličila je na biblijsku Vavilonsku kulu. Svaki drugi stanovnik bio je stranac, a bilo ih je iz svih krajeva sveta. I nije se jednom dogodilo da filolog sluša razgovor i uzalud pokušava da odgovoriti odakle stižu reči koje čuje. Tako na ulici, tako na plaži, tako u vodi.

I onda, naravno, nema ničeg neobičnog u tome da naiđeš na Albanca. Ukoliko nije neobičan, nesvakidašnji. A ovaj o ko-

BUDVA

DOPISNICA

pomalo razliven, lik. Otada sa mnogo većom pažnjom motrio je preseke maslinovog drveta. I malo po malo, suočavao se sa najfinijom igrom linija i maslinastih nijansi. Bili su to nekada prepoznatljivi ljudski likovi ili obrisi raznih životinja, najčešće ptica, nekada, pak, apstraktni crteži pikasovskog tipa. Najčešće, ipak, reč je o prelazu od ap-

ničke prirode. Naime, vele poznavaoci umetnosti, ne stvara umetničku sliku samo ljudska ruka, stvara je i priroda, kad izoštrjen ljudski um u njenim „tvorevinama“ prepozna umetnost i kad „čovjek zna da estetski posmatra prirodu“. Ono što Muhamet pronalazi i prikuplja, trebalo bi da svedoči o tome. Doduše, on u sve to unosi malo misterije, jer skromno primećuje da je on sam otkrivač, a kad je reč o autorstvu skromno upire oči ka nebu.

Ostaje nam da se složimo s njim, ili rađe pomislimo na neverovatnu igru prirode pune slučajnosti i iznenađenja u čemu, ne tako retko, stručno oko prepozna umetnost. Ako su se intrigantni crteži koje Muhamet pozajmljuje od maslinovog drveta našli u Rimskom muzeju, a veli da je u pregovorima sa Luвроm, onda ne treba dvojbiti: Muhamet je svakako u dosluhu sa umetnošću, krsteći je „emocijom prirode“.

O tome je, uostalom, napisao lepo opremljenu knjigu, iz koje vam prikazujemo jednu od brojnih ilustracija.

I zapamtite: ako sretnete mog prijatelja s njegovom ljupkom maslinovom figuricom oko vrata, zastanite, progovorite s njim neku reč i budite sigurni da će figurica, brzinom svetlosti, s njegovog preči na vaš vrat. Ukoliko pokažete malo veće zanimanje za njegovu veštinu, odnećete supruzi ili ćerki prelepu narukvicu od maslinovog drveta, u najfantastičnijim prelivima maslinastih boja.

Radoslav Đerić

me kanim da progovorim neku reč upravo je takav.

Zove se Muhamet Trepći, iz Skadra je, i poznanstvo s njim bilo je sasvim spontano, tako reći slučajno. Zagledao sam se u jednu čudnu figuricu od maslinovog drveta, koja mu je visila o vratu. Prišao mi je i otpočeo svoju priču.

Muhamet je stručnjak za maslinovo drvo. I jednog dana, obrađujući prastaro stablo, zapazio je da maslina ima nešto da mu kaže. Zagledao se i otkrio, sakriven u godove, čudan,

straktnog ka konkretnom ili obrnuto. Pred takvim prizorima istinski ste uzbuđeni i, bez obzira na poreklo onoga što vam je pred očima, zaista uživate. Nije hteo da tajnu sačuva za sebe. Pokazivao je tajanstvene oblike umetnicima, odnosio ih u muzeje, i tako su se jednog dana obreli među eksponatima Rimskog muzeja. Kopao je po spisima najvećih slikara i poznavalaca slikarstva, kakvi su Pikaso i Umberto Eko, i tamo našao potvrdu za svoje mišljenje da je reč o „stvarima“ umet-

Budva, 12. 11. 2003. godine
Radoslav Đerić

u članku
u časopisu, BZ